

ပြာသာဒ်

လွယ်ကူဆက်



အေးအေးအေးအေး
အေးအေးအေးအေး
အေးအေးအေးအေး

အပိုင်း (၁)

အကယ်၍ သာ လိုင်စင်ရုံးတွင် တိုးဝှေ့နေသော လူအုပ်ကြီးကြား၌ ရ အောင်တိုးပြီး ငွေသွင်းကာ လိုင်စင်သက်တမ်းတိုးသည့် အလုပ်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် မလုပ်မိလျှင် သူ့နှလုံးသားတွင် ဆူးတစ်ချောင်း စိုက် ဝင်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မသိလိုက်ဘာသာ အေးချမ်းနေသော သူ့ဘဝ၌ အချစ်ဟူသည် ကို မ ခံစားဘူးသူကဲ့သို့ ရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ အေးချမ်းနေသော သူ့အိမ်တံခါးပေါက်ဝလေးကို တ ဒေါက်ဒေါက်နှင့် လာခေါက်နေလေပြီ။

"ဘောလ်ပင်လေး ခဏလောက်နော်"

ချိုသာသော စကားသံလေးကြောင့် ဘောလ်ပင်ကိုက ကောင်တာ တွင်းသို့ ငေးကြည့်နေသော သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ အ သံလာ၍ ကြည့်မိရာ ...

"ဘောလ်ပင်လေး ခဏလောက် ငှားပါနော်"

ဒုတိယအကြိမ် ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းလေး ဖွင့်ဟပြီး ပြောလိုက် သောကြောင့် "ဪ ... အင်း ယူပါ"ဟူသော စကားကို အတင်းဖျစ်ညှစ် ကာ ပြောလိုက်ရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမိသည်။

ထို့အပြင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဤမိန်းကလေး နားမှာ ရပ်နေရခြင်းအတွက် မလုံမလဲ ဖြစ်မိသွားသည်။ ။

မနက်က အိပ်ရာထ နောက်ကျသဖြင့် ရေပင်မချိုးတော့ဘဲ လိုင်စင်ရုံးသို့ ပြေးလာရသည်။ ။ ဒီရောက်တော့ လူအုပ်ကြီးကို တိုးဝှေ့နေရသဖြင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများ နစ်နေ၏။

ဘောလ်ပင် လာငှားသော မိန်းကလေးထံမှ ရေမွှေးနံ့လေး ရနေသည် မို့ သူ့ကိုယ်မှ ချွေးနံ့ ထွက်နေမလားဟု မလုံမလဲနှင့် ကောင်တာနားမှ ခွာကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

မိန်းကလေးထံမှာ ဘောလ်ပင် စောင့်ယူဖို့ ထက် မိန်းကလေးနှင့် ဝေးကွာဖို့ ကိုသာ စဉ်းစားမိသည်။ ။

"ဟူး"

တိုင်တစ်တိုင်ကို မှီရင်း လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကြည့်မိသည်။ ။ လက်ကိုင်ပဝါများ ပါမလားဟု ရှာဖွေကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘယ်တုန်းကမှ လက်ကိုင်ပဝါ မကိုင်ဖူးသော သူ့အကျင့်ကြောင့် မကျေမနပ်နှင့် လွယ်အိတ်ကိုင်နှင့်ပင် မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းမှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်၏။

"ဒီမှာ "

"အယ်"

ရုတ်တရက် လန့်သွား၏။ မိမိ၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အခြေအနေကို မြင်သွားလေပြီလားဟု ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဒီနေ့ သိပ်အိုက်တာပဲနော်"

"ဪ ... အင်း ... ဟုတ်ကဲ့၊ လူတိုးရတော့ ပိုဆိုးတယ် လှောင်နေတာပဲ"

"ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို မတွေ့တော့ ချက်ချင်း လိုက်ထွက်လာရတာ၊ ရော့ ... ရှင့်ဘောလ်ပင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

လှည့်ထွက်သွားသော ခန္ဓာကိုယ် နောက်ပိုင်းလေးကို ငေးကျန်ခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။ ဒီလောက်လှသည့် မိန်းကလေး ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားလာပြောသည် ကိုပင် သူက မရောနိုင်။ တကယ်ဆို ဘယ်မှာ နေလဲ နာမည် ဘယ်သူလဲ ဟူ၍ ပင် မေးလိုက်မိလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း ဘာလာလုပ်သလဲ။ ကားမောင်း လိုင်စင် လာလျှောက်တာလား။ သူကဲ့သို့ လိုင်စင်သက်တမ်းတိုးဖို့ လာတာလား။

"ဟင်း"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသဖြစ်၍ မဆုံးနိုင်တော့။ မိန်းကလေး ထွက်သွားသည့် ဘက်ကိုလည်း လည်တစ်ဆန့်ဆန့် မျှော်ကြည့်မိသည်။

"ကိုအောင်နိုင်ဝင်းတဲ့ ... ကိုအောင်နိုင်ဝင်း"

"အာ ... လာပါပြီ၊ လာပါပြီ"

မိမိနာမည်ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ခေါ်နေသည် မသိ။ အနားမှ

လူများ ဝိုင်းအော်မှ ကမန်းကတန်း ထ လာပြီး လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်လာရသည် ။

"ခေါ်နေတာ ကြာပြီ ဘယ်သွားနေတာလဲ"

"ရှိပါတယ် မကြားလို့ ပါ"

ကိုယ့်အပြစ်နှင့် ကိုယ်မို့ ပြီးပြီးပြီးနှင့် မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည် ။
စာရွက်ကလေးကို ယူကာ လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်လာရပြန်သည် ။

ထိုစာရွက်ကလေးကို ယူကာ ကားအာမခံ ပရီမီယံသွင်းရန်အတွက် တစ်ဘက်သို့ ကူးရန် ပြလိုက်သောအခါ ...

"ဒီမှာ ခဏနေပါဦး၊ ကျွန်မကို စောင့်ခေါ်ပါဦး၊ ဒီမှာ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေလို့ "

"ဟင်"

ရုတ်တရက် နောက်နားဆီမှ ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောက မိန်းကလေး ...

"ကျွန်မလည်း ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် သက်တမ်းတိုးမလို့ ပါ၊ မလုပ်တတ်လို့ တစ်ဆိတ် ကူညီပါနော်"

"ဪ ရပါတယ်၊ လိုင်စင်နံပါတ် ရပြီလား"

"ရတော့မယ် ခဏလေး၊ ရှင်နဲ့ နှစ်ယောက်ခြားပါပဲ"

"ဪ"

သူက တဖြော်တည်း ဖြော်နေရသည် ။ ဤမိန်းကလေးသည် မိမိအား စောင့်ကြည့်နေသလားဟု တွေးထင်ရအောင်ပင်။ သူ၏ ကိစ္စကို သိနေသည် ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကပင် မစုံစမ်းမိသော ကိစ္စကို

ဤမိန်းကလေးက စုံစမ်းထားသည်။ ။

သူ့အား ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် သက်တမ်းတိုးရန် ကိစ္စရော၊ သူမနှင့် နှစ်ယောက်ခြား နေသည် ကိုပါ သိနေသည်။ ။ အလွန်လျင်သော အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။

"ကားအာမခံ ပရီမီယံ သွင်းရမယ်ဆိုတာ ဘယ်နားမှာ လဲဟင်"

"လာ ... ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်၊ ဟိုဘက်မှာ ပါ"

ဒီတစ်ခါတော့ သူက ရင်ကော့၍ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် ကားအာမခံ ပရီမီယံကြေး ရှစ်ဆယ်စီ သွင်းရန်အတွက် လျှောက်လွှာကို တင်လိုက်သည်။ ။ ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်မခြားတော့ပေ။ အတူတူထပ်ကာ စောင့်နေလိုက်၏။

"ညနေကျမှ လာယူရမယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်၊ သုံးနာရီလောက် ပြန်ချိန်းလိမ့်မယ်"

"အင်း ... တော်သေးရဲ့၊ တစ်နေ့ကုန်လားလို့ "

သူမက ညည်းညည်းညူညူလေး ပြောလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် လည်ပင်းမှ ချွေးဥလေးများကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် တို့ သုတ်လိုက်သည်။ ။

"ကလစ်တစ်ချောင်း တစ်ကျပ်တဲ့ နော်"

"အကြွေအမ်းရ သက်သာတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်က တစ်ခါတည်း ယူလာတယ်"

"အကြောင်း သိနေတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ... တစ်ခါတလေ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ လိုင်စင် သက်တမ်း တိုးချင်ရင် လိုက်လုပ်ပေးရတယ်လေ၊ ကျွန်တော့် အိမ်နားနဲ့

က နီးနေတော့ ဒီလိုပဲ အကျိုးလိုက်ဆောင် ရတာများ တယ်"

"ဪ ... တောင်ဥက္ကလာမှာ ပဲ နေတာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး သဃ်န်းကျွန်းမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ နီးတယ် ဆိုရမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်နော် ကျွန်မတို့ နဲ့ စာရင်တော့ နီးတာပေါ့၊ ကျွန်မက ကျောက်မြောင်းမှာ နေတယ်"

"ကိုအောင်နိုင်ဝင်း၊ မပန်းခက်မော်"

"ဟော ..."

နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူထလိုက်၏။ အမျိုးသမီးနာမည်က သိမ်မွေ့ ညင်သာသော နာမည်လေး ဖြစ်မှန်း သိရသောအခါ ရင်ထဲမှာ အေးမြ သွားသလို။

"ခင်ဗျား နာမည်လေးကဗျာ၊ သိပ်နူးညံ့ သိမ်မွေ့တာပဲဗျာ ..."

"လူနဲ့ တခြားစီလား"

"ခင်ဗျားဟာ ပန်းလေးတစ်ခက် လိုပါပဲ"

သူ လျော့ချ၍ ပြောလိုက်သည် ။ အမှန်တကယ်ပင် ပန်းခက်မော်ဟူ သော အမည်ထက် သူမက ပို၍ သွက်လက်နေသည် ။ ကျောလယ်ခန့်ရှိ ဆံပင်လေးကို ဖဲပွင့်နှင့်စီးထားပြီး ဘီဘဲထဘီ ချောကလက်ရောင်က လေးနှင့် တီရှပ်အဝါနုစင်းလေးကား ပန်းခက်မော်ဟူသော အမည်ထက် အနည်းငယ် ကျော်လွန်နေသလို။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလေးကလည်း ထို မိန်းကလေးအား ပို၍ မြူးကြွစေ၏။

ပန်းခက်မော်ဟူသော အမည်ကား ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလိုလို။

"ကျေးဇူးနော် ကျွန်မ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ မို့ ရှင့်ကို အကူအညီတောင်းရ

တာပါ ဓာတ်ပုံတောင်မပါလို့ ဒီမှာ ကမန်းကတန်း ရိုက်ရတာ၊ ကဲ ...
သွားပြီနော်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပန်းခက်မော်သည် သူ့ရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွား၏။
သူငေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မိန်းကလေးများ သည် အကူအညီ မလိုတော့တဲ့ အခါကျတော့ ကျေး
ဇူးလေးကိုတင်ပြီး ထွက်သွားကြရော။ သူက ငေးကြောင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သ
ည် ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သွက်လွန်းသော မိန်းကလေးများကို သူ ကြောက်
လန့်မိ၏။ ဘာကြောင့်ရယ် မဟုတ်။ အနေအေးသော သူ့အကျင့်ကြောင့်
ထိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဝေးဝေးရှောင်ခဲ့၏။

ပန်းခက်မော်က ခဲပုပ်ရောင် စူပါရုခ်လေးပေါ်တက်ကာ ကားကို ကျ
င်လည်စွာ ကွေ့၍ သူ့ထံသို့ တစ်ချက်မျှ ငဲ့စောင်းမကြည့်ဘဲ လှည့်ထွက်
သွားတော့သည် ။

သူ့နှလုံးသားလေး လှုပ်ခတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

"ရေတုံကင်လှုပ်ရ သက်သာအောင် ရေစုပ်စက် ဝယ်မလို့ ငွေစုထား
တာ၊ ဝယ်မယ်လုပ်ရင်း ဈေးကတက်သွားရင်းနဲ့ ခုတော့ ဈေးအတက်မခံ
ချင်တော့ဘူး မေမေ၊ သားကို သုံးထောင်လောက် ထုတ်ပေးပါ"

"သုံးထောင်နဲ့ လောက်လို့ လား"

မိခင်က မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းရိုးပေါ် ဖြုတ်ချရင်း သူ့အား မျက်မှန် ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ။

"သား စုထားတာ ရှိပါတယ်၊ သုံးထောင်ပဲ လိုတာပါ"

"ဟို ... သေသေချာချာတွက်ပြီး စာရင်းကိုက် အတိအကျ မလုပ်နဲ့ သားရေ၊ ဒီဇယ်ဖိုးတို့ ရေတူးရအောင် ငြိမ်းဆင်ဖို့ ဘာဖို့ နဲ့ လိုလိုမည်မည် ငါးထောင်ထုတ်လိုက်"

ဖခင်က ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် သူနှင့်မိခင်တို့ စကားသံ တိတ်သွားသည်။ ။

မိခင်က မိန်းမပီပီစေ့စပ်၍ အတွက်အချက်နှင့် စစ်မေးလိုသော်လည်း ဖခင်ကမူ သူ့အား ငွေကိုခြစ်ခြုတ်၍ မသုံးစေလို။

"ဖေဖေ ... ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာရေးပေးလိုက်မယ်၊ သားသွားထုတ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ"

မိခင်ဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်သောအခါ မိခင်က စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ...

"အင်း ... ကားဓာတ်ဆီ ချွေတာနေရတာနဲ့ သွားစရာရှိတာကို မသွားဖြစ်ဘူး အမေက အိမ်လည်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တကယ် ကိစ္စရှိလို့ ထွက်တာပါ"

မိခင် ဒေါ်ဆန်းမြင့်စကားကြောင့် အောင်နိုင်ဝင်းက ပခုံးတွန့်လိုက်သကဲ့သို့ ဖခင်ကလည်း ပြုံးစေ့စေ့နှင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ။

ဒေါ်ဆန်းမြင့်သည် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ ထံသို့ လည်ချင်သော်လည်း ဓာတ်ဆီကုန်မည်စိုးသဖြင့် မလည်ဝံ့ပေ။ သို့ရာတွင် တစ်ခါ

တစ်ရံ လည်သည့်အခါ၌ စကားမပြတ်တော့ဘဲ တစ်နေကုန် ထိုင်နေသောကြောင့် အောင်နိုင်ဝင်းရော ဖခင်ဦးစံမြတ်ကပါ စိတ်မရှည်ကြပေ။

"ကဲ ... အခု ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"အမေ့ အစ်မကြီး နေမကောင်းဘူးကြားတယ်၊ အဲဒါ သွားကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ..."

ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ပြီးတော့ဟု ပြောကာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလေး လုပ်နေ၏။

"ပြီးတော့ ... ဘယ်သူငယ်ချင်းအိမ်ကို မရောက်တာကြာလို့ သွားမယ် မဟုတ်လား"

"အင်း ... ကြည်လေး မရောက်တာကြာလို့ ဘာများ ဖြစ်လဲ သွားကြည့်ဦးမယ်၊ ဟိုတလောက မမကြီးဆီသွားတာ မမကြီးက မရှိဘူး၊ သူ့အိမ်ပေါ်က ချော်လဲလို့ လက်ကျိုးသွားတယ်ပြောတယ်၊ သွားကြည့်ချင်တယ်"

"ကြည်လေးနဲ့ မမကြီးက ညီအစ်မပဲ၊ တစ်နေရာတည်း သွားရမှာ ဆိုတော့ တော်ပြီပေါ့၊ ညနေစာကို ချက်ပြီးပြီလား"

"ပြီးပါပြီရှင်၊ ကိုယ်တော်လာမယ်ဆိုလို့ ကြိုချက်ထားပါတယ်"

အောင်နိုင်ဝင်းကို ဒေါ်ဆန်းမြင့်က ပြန်၍ ခနဲ့ လိုက်ပြီး သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာပင် ထ၍ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည် ။

အောင်နိုင်ဝင်းက ဧည့်ခန်းတွင် သတင်းစာဖတ်ရင်း ကျန်ခဲ့၏။

ဖခင်ဦးစံမြတ်မှာ ပင်စင်စားဖြစ်၍ ရန်ကင်းတိုက်ခန်းတွင် အေးအေးလူလူ နေထိုင်နေပြီး၊ ဖခင်ပင်စင်ဖြင့် ဝယ်ထားသော ဆီဒင်ကားလေးမှာ မိခင်သွားစရာရှိလျှင် သွားလိုရာသို့ လိုက်ပို့နိုင်ရန်အတွက် တစ်

ပတ်တစ်ခါတော့ ရန်ကင်းသို့ ပြန်လာသည်။ ။

အောင်နိုင်ဝင်းကမူ သင်္ဃန်းကျွန်းတွင် ပေရှစ်ဆယ် မြေကွက်ပတ်လည်၌ နိုင်နိုင်နင်းနင်း စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ကိုင်နေ၏။ အောင်နိုင်ဝင်းနှင့်အတူ သူ့သူငယ်ချင်း စစ်သားလူထွက်တစ်ဦးက ဝိုင်း၍ ကူလုပ်ပေးနေသည်။ ။

ရာသီသီးနှံများ နှင့် သပြေ၊ ဂန္ဓမာနှင့် ပိန်းပန်းတို့ ကို အဓိကထားစိုက်သည်။ ။

ပင်ကိုယ်စရိုက်အားဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်သူမို့ ရေဇင်းတက္ကသိုလ်မှ ဆင်းပြီး စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် မှာ နှစ်နှစ်ကျော်နေလေပြီ။ ယခု နှစ်အဖို့ ကောက်ရိုးမှို၊ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းကို စမ်းသပ်စိုက်ပျိုးရာ အောင်မြင်နေသဖြင့် အချိန်ကုန် လူပင်ပန်း သက်သာစေရန် ရေစုပ်စက်ဖြင့် အသုံးပြုပြီး ရေပိုက်များ နှင့် ရေလောင်းရန် ရည်ရွယ်လိုက်၏။

လိုအပ်သော ငွေများကို မိဘများ ထံမှ ခေတ္တယူရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြင့် ဖခင်ဘဏ်ထဲမှ ငွေချေးယူရန် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ကဲ ... ထလေ ... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ သွားစို့"

"လည်ရမယ်ဆိုရင် မေမေတို့ က အရမ်းအရမ်းကို တက်ကြွနေတာပါပဲလား"

အောင်နိုင်ဝင်းက မိခင်အား နောက်လိုက်ပြီး ခါးကိုဆန့်ကာ ကားသော့ကို ချိတ်ထားသော နံရံမှ လှမ်းယူ၍ ထွက်လာခဲ့၏။

"ဖေဖေ၊ မေမေ့ကို ထမင်းစား စောင့်နေဖို့ မလိုတော့ဘူးနော်"

"နင့်အဖေက ဘယ်တုန်းကမှ မစောင့်ဘူး၊ သူ ဆာရင် စားတာပဲ"

ဖခင်ကြားအောင် လေသံကို မြှင့်ပြောရင်း တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည် ။

အောင်နိုင်ဝင်း၏ မိခင်နှစ်ပါးသည် သားသမီးများ အိမ်ထောင်ခွဲသွားကြသဖြင့် ရန်ကင်းတိုက်ခန်း၌ နှစ်ဦးတည်း အေးချမ်းစွာ နေနေခဲ့သည် ။ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော အောင်နိုင်ဝင်းကသာ အိမ်ထောင်မကျသေးသဖြင့် အိမ်မခွဲသေးသော်လည်း သူ၏ စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်ဖြင့် အိမ်ခွဲနေ နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် ။

"သား ... တနင်္လာနေ့ကျရင် ဘဏ်ကို ငွေသွားထုတ်မယ် မဟုတ်လား၊ အမေ့ကို လာခေါ်ဦးလေ၊ ကားနဲ့ သွားပေါ့"

"ဟာ ... မေမေကလည်း ဓာတ်ဆီကုန်ပါတယ်၊ မေမေ သွားချင်တဲ့ နေရာကို ဒီနေ့နံနက်အောင် သွားထားပေါ့၊ မေမေဟာက ရတာနဲ့ မကာမိဘူး ၊ သွားချင်တာက များ နေတယ်"

"ဪ ... ကြုံရင်ပြောတပါ၊ ငွေထုတ်တာ ကားနဲ့ သွားထုတ်တာ ကောင်းတာပေါ့၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ဆို ခါးပိုက်နှိုက်ရန်က ရှိသေးတယ်"

"မေမေငွေက များ တာကိုး၊ ရေစုပ်စက် ဝယ်တဲ့ အခါမှ ပဲ ကားသုံးတော့မယ်၊ အဲဒီတော့မှ မေမေ အပျော်လိုက်စီးပေါ့"

"လိုက်ရမှာ ပေါ့"

မိခင်က အိမ်ထဲမှာ နေရသည် ကို ပျင်းရိနေသောကြောင့် အပြင်ထွက်ရန်ပင် လမ်းရှာနေသည် ။ ကလေးများကဲ့သို့ပင် အပြင်ထွက်တာ မြင်တိုင်း လိုက်ချင်သည် ။

"အမေ့စာအုပ်လည်း ဘဏ်တိုးတွက်ရဦးမယ်"

"ဘဏ်သွားတဲ့ အလုပ်ကို သားတာဝန်ထားပါ၊ မေမေခန္ဓာကိုယ်ကြီး

နဲ့ ဘဏ်မှာ ထိုင်စောင့်ရတဲ့ အလုပ်နဲ့ မကိုက်ပါဘူး။"

"အင်းပါ ... အမေ သတိပေးတာပါ။ စာအုပ်ယူသွားဖို့ မမေ့နဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဘဏ်သွားရင် ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ယူမသွားနဲ့ ဦး၊ မင်းက စာဖတ်နေရင် ဘာသံမှ မကြားလို့ ကိုယ့်တိုက်ခေါ်သံကို မကြားဘဲနေဦးမယ်"

အသက်ခြောက်ဆယ်နား နီးနေသော အဘွားကြီး ဖြစ်နေသော ကြို့တင်ပူပန် ပြောဆိုတတ်သော မိခင်တို့ ၏ ထုံးစံအတိုင်း အောင်နိုင်ဝင်းအား မနားမနေ ပြောနေသည် မှာ ကားစက်သံထက်ပင် ကျယ်လောင်နေသည် ဟု ထင်မိ၏။

မေမေ၏ စကားသံများကို ဖေဖေသာ ခံနိုင်သည် ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးရင်း ပြုံးမိသည် ။

"မေမေပြောတာ ကြားလား၊ နားစွင့်နေဖို့ မမေ့နဲ့ နော်"
